

ривать, че сичко е благополучно. Даже въ Перущица, предъ очите на пловдивския мютесарифинъ, който постоянно обявяваше на Скайлера и Беринга, че народа ще получи съкаква помощ за събиранieto жетвата, селяните биле принудени да даватъ полвината отъ храната си на турските съседи. Въ много размѣсени села турците иматъ навикъ да ходятъ да обѣдватъ неканени у българете. Петмина или шестмина, а нѣкога и десетмина дохождатъ ненадѣйно у нѣкой християнинъ и си заръчватъкъ разкошенъ обѣдъ. Ако у българина нѣма нѣщо въ жици, тѣ го проваждатъ да го купи, принуждаватъ жените да имъ служатъ на трапезата, ѣдатъ и пиятъ цѣла нощъ, а ако срѣщнатъ нѣкое съпротивление, отмжестяватъ си по найжестокъ начинъ. Турците отъ селото Ченакчию особено си иматъ тоя обичай, и единъ българинъ ми приказа, че той билъ жестоко битъ, за дѣто не позволилъ на дъщеря си да служи на тия неканени гости. Що са относя до поведението на заптиите, то излиза вънъ отъ сѣка граница. Тѣ живѣятъ, ѣдатъ, пиятъ на смѣтка на селяните, живѣятъ въ който искатъ домъ, обхождатъ са съ ступанете като съ роби, биятъ мъжъете, като кучета, а жените и момите оскърбяватъ съ унизителното си обхождение или безчестятъ по единъ най-позоренъ начинъ. Тоя видъ турска тирания, може би, е най-тъжкия за българете, защото той са чувствува ежедневно, ежечасно и унищожава семейното щастие, като наранява човѣка въ най-святите му привязанности.

Ето въ какво положение са намира страната при комиссията, назначена за въвеждане редъ и благоденствие. Сичко си отива по старому, като да е нѣмало